

ט"ז תמוז ה'תשע"ט 19.7.19

מגזין מס' 536

ערב שבת פרשת פנחס

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייך כסנא

'פראייר' הוא רק זה - החש עצמו 'פראייר'

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב קלב

כשם שלא ניתן למחוא כפיים ביד אחת, כך אי אפשר להשפיל אלא רק את מי שסובל בינו לבין עצמו מרגשי נחיתות...

כלומר, על פי תורת החסידות אין לי "אשמים"; כל המוטל עלי הוא ללמד עצמי לשאוב מן הכוחות הבלתי נדלים החבויים בפלא נקודת 'עצם היותי' - להמשיכם עד ל'התחתון ביותר', להפוך גם אותו (את הענינים הבלתי רצויים) ולעשותם כלי לאלוקות (הוא ה'נכון' והרצוי)...!!!.

לוח שיעורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ימי 'בין המצרים'

עשרים ואחד הימים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב נקראים "ימי בין המצרים". בשבעה עשר בתמוז הובקעה חומת ירושלים ע"י צבא רומי, ובתשעה באב חרב בית המקדש והועלה באש. לפיכך, בימים אלו מציינים בני ישראל את אבלותם על החורבן וממעטים בהם בשמחה.

אלה טיפולים רפואיים שאינם דחופים.

לימוד לימי בין המצרים

נוהגים ללמוד בימים אלה בדברי תורה העוסקים בגאולה ובבניין בית המקדש (כגון הפרקים הנביא יחזקאל מ' - מ"ג, במשנה מסכת מידות ומסכת תמיד והלכות בית הבחירה לרמב"ם בספר "היד החזקה"). בשיחותיו, מדגיש הרבי כי ימים אלה מסוגלים במיוחד ללימוד עניני הגאולה ובנין הבית, כדברי חז"ל במדרש תנחומא אודות מאמר הקב"ה ליחזקאל הנביא: "גדול קריאתה בתורה - כבניינה. לך אמור להם ויתעסקו לקרוא צורת הבית בתורה, ובשכר קריאתה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית".

עוד מעורר הרבי הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו להוסיף ולהרבות בימים אלה בלימוד התורה ובמתן צדקה כדי לזרז ולקרב הגאולה, ככתוב: **"ציון במשפט (תורה) תיפדה, ושביה בצדקה"**.

כמו כן מראש חודש אב עד תשעה באב קרא הרבי לערוך "סיומים" על מסכתות בש"ס כדי להוסיף בעניני שמחה שעל פי התורה.

ומבטיחה תורתנו, תורת אמת, כי בגאולה האמיתית והשלימה יהפכו ימים אלה לימי ששון ושמחה, ויהי רצון שיהיה זה בקרוב ממש, במהרה בימינו.

הלכות ומנהגים

י"ז בתמוז - יום צום ותענית, (השנה נדחה מפני השבת ליום ראשון י"ח תמוז) מפני הצרות שאירעו בו כדי לעורר הלבבות לדרכי התשובה. מיום זה מתחילים ג'

השבועות של ימי 'בין המצרים' הנמשכים עד ט' באב. מיום זה עד אחר תשעה באב אין נושאים נשים, אבל להשתדך מותר אפילו בתשעה באב עצמו, וסעודת שידוכים בלא ריקודים מותרת עד ראש חודש אב (ולאחר מכן אין לעשות סעודה, אפילו בשבת, אלא להסתפק בכיבוד קל); אין מסתפרים; אין מברכים 'שהחינו' על פרי או בגד חדש, גם בשבת (אלא אם כן לא ימצא את הפרי החדש לאחר שלושת השבועות); אין מנגנים ניגוני שמחה אבל שירה בפה מותרת. בנוגע להאזנה למוזיקה מוקלטת שלא לשם שמחה ממש, ניתן להקל בדבר עד ראש חודש אב.

'בין המצרים' אינו זמן ראוי לנסיעות וטיולים (לעומת זאת, הרבי מליובאוויטש עודד נסיעה להילולת האר"י ביום ה' באב) וכן לא רצוי לקבוע לימים

ידידות אמת

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

אמר פעם המשפיע הרב החסיד ר' מאיר שלום בליזינסקי ז"ל:
מצד העולם הזה אין חברים, הכל אינטרסים. 'ידידות דקדושה' היא
תופעה נדירה מאד להשגה - צריך לעבור שבע מדורי גהינם עד שזוכים
לה. רק מי שתובע מעצמו(!) להיות 'חבר' - הוא שימצא חברים. כי
ידידות מצד הקדושה פירושה: היכולת לתת את מה שאני בעצמי
מייחל לקבל...!!!

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות'. Below the navigation bar is a large video player with a thumbnail of a man in a black hat and white beard. To the right of the video player is a QR code. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a play button. The thumbnails are arranged in a 3x3 grid. The titles of the thumbnails are: 'אבות וספרות - חלק 1', 'אבות וספרות - חלק 2', 'אבות וספרות - חלק 3', 'אבות וספרות - חלק 4', 'אבות וספרות - חלק 5', 'אבות וספרות - חלק 6', 'אבות וספרות - חלק 7', 'אבות וספרות - חלק 8', 'אבות וספרות - חלק 9'. The website also features a search bar and a list of videos on the right side.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג

www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

מלאך בתופת

יוסף אהרן וחבריו נדדו ממקום למקום, עד שהגיעו לאוקראינה, לכפר בונדורובקה, הסמוכה לברדיצ'ב. גם שם הוסיפו להתעלל בהם. ואולם גם בתוך הרוע הבלתי נתפס הבזיקו ניצוצות של אור.

יום אחד נשלחו כמה עשרות יהודים ליער, לכרות עצים בעבור המחנה. את הקבוצה ליווה חייל. הם היו חלושים כל כך, עד שדיי היה בחייל יחיד להשגיח עליהם. השומר לא בזז את זמנו בצעידה חסרת מעש. הוא הכה את היהודים בלי הרף, ונראה שואב הנאה מרובה מסבלם.

בעוברם ליד אחד הבתים נשמעה פתאום קריאה רמה: "עצרו!". מפתח הבית יצא גבר גבוה, לבוש מדי קצין של הצבא ההונגרי. האיש סקר את הצועדים במבט קשות. היהודים השפילו את ראשם בפחד. לבם התכווץ מאימת הצרה החדשה שבוודאי תינתן על ראשם.

אלא שאז סימן הקצין לחייל להתקרב אליו. כשעמד מולו הצביע הקצין על הקרקע ופקד: "ארצה!". החייל המבוהל מיהר לציית והשתטח מלוא קומתו. "קום!", רעם קולו של הקצין, וכשנתמלאה פקודתו, חזר וצווח: "ארצה!". ושוב "קום!".

בדקות הבאות העביר הקצין את החייל סדרה של עונשי מאמץ, והשפיל אותו אל מול היהודים שבהם התעמר. הוא הריץ אותו מכאן לשם, הכתיב לו תרגילי התעמלות, ולא הפסיק עד שהחייל קרס, וכבר לא היה מסוגל לבצע את המטלות שהנחית עליו הקצין.

או אז העמידו הקצין על רגליו וסטר על לחייו כמה סטירות מצלצלות. "התבייש לך!", צרח עליו. "כיצד אתה מתעלל באנשים החלולים הללו? הלא אין להם כוח לצעוד על רגליהם! הם תשושים. זה עתה החלימו

הוא לקח עמו מעט בגדים, שמיכת קיץ ומזון לכמה ימים, ואמר לבני משפחתו: "בעזרת ה' אחזור בקרוב". רעייתו ושלוש ילדיו של יוסף אהרן ברנט ליוו אותו במבטיהם. הוא והם לא העלו על דעתם כי לעולם לא ייפגשו עוד.

זה היה בשנת תש"ב. יוסף אהרן, יליד מרגיטה שברומניה (כיום בטרנסילווניה), התגורר אז בעיר באנפי הוניאד. מלחמת העולם השנייה היתה בעיצומה. היהודים גויסו לפלוגות של עבודת פרך מסוכנות, כמו פינוי מוקשים בחזית הרוסית.

יוסף אהרן סבר כי הוא נלקח למשימה קיצרת זמן ובסופה ישוב לביתו. במהרה התברר לו ולחבריו כי הוטלה עליהם משימה להוביל ציוד ואספקה אל הכוחות ההונגריים באזורי הלחימה, וכי שחרורם אינו נראה באופק.

הדרכים המרכזיות היו צריכות להיות פנויות בעבור הצבא הגרמני, והם נאלצו לצעוד בשבילי עפר בוציים, ולגרור עגלות עמוסות, שעליהן ישבו חיילים והצליפו בהם באכזריות.

שבועות רבים, שנדמו בעיניהם לנצח, נמשך המסע. אלף וחמש מאות קילומטרים צעדו היהודים האומללים עד שהגיעו ליעדם – הכפר ניקולסקי שעל גדת הנהר דון ברוסיה. שם הועסקו בתחזוקת כביש ששימש ציר מרכזי. הם הועבדו בתנאים מחפירים. רבים מהם לא שרדו. אך היה להם סדר יום קבוע יחסית, ואפילו תפילות במניין בכל בוקר וערב.

התקופה ה'רגועה' הזאת הגיעה אל קיצה באמצע חורף תש"ג, כשהצבא האדום הבקיע את קווי ההגנה של הצבא הגרמני, והחלה הנסיגה הגדולה של כוחות בעלי בריתו.

ממחלת הטיפוס. במקום להניח להם להבריא, אתה מאלץ אותם לרוץ ואף מכה אותם?!".

פניו של החייל היו סמוקות ממבוכה, אך הקצין לא הרפה. "גיבור גדול אתה על המסכנים האלה", נזף בו. "הבה נבחן את אומץ לבך ואת גבורתך בשדה הקרב, ולא מול אסירי כפייה אלה, שאין בכוחם להשיב לך כגמולך".

כעת פנה אל קבוצת היהודים, שעמדה משתאה. הוא התעניין בשלומם ובמצבם וביקש לדעת את מניינם. ואז הורה ששניים מהם יתלוו אליו לביתו. שם צייד אותם במזון בעבור הקבוצה כולה: כל שני אנשים קיבלו כיכר לחם וקופסת סרדינים.

לחייל הורה: "עליך להוביל אותם בקצב איטי, כמטיילים, ולחדול לחלוטין מלהריץ אותם ומלהתיש את כוחותיהם".

הוא פנה אל הקבוצה ואמר: "בהגיעכם ליעדכם שבו לנוח כמה שעות בחיק הטבע. אחר כך איספו עצים, כל אחד ואחד כמה שביכולתו לשאת. אל תעמיסו עליכם יותר מזה!".

נרגשים ונפעמים נפרדו היהודים מהקצין האלמוני. "אם יש בעולמנו בני אדם כאלה", אמר יוסף אהרן לחברו, בעודם צועדים אל היער, "הרי שעדיין לא אבדה תקוותנו". האירוע נסך בקרב היהודים המיוסרים כוח ואמונה. הנה, עדיין יש מעט שפיות וחמלה בים השנאה והאנטישמיות.

יוסף אהרן ביקש לשמר בזיכרונו אותו רגע נדיר של טוב לב. הוא גזר את התווית מאריזת הסרדינים שקיבל מהקצין, והחזיקה בחיקו למשמרת, כדי להראותה בעתיד לילדיו ולספר להם על 'המלאך המושיע'. ואולם היא אבדה לו בתלאות שבאו עליו בהמשך.

את זהות הקצין לא ידעו. האיש רק גילה שהוא מנהל תחנת הרכבת בעיר קאשוי, ושהוא מתומכי מסריק (נשיאה הראשון של צ'כוסלובקיה) ולא מתומכיו של הורטי (עוצר הונגריה).

(על-פי 'בסתר המדרגה')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב – 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה – 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת פינחס

שכרו של פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן

ה' משבח באוזני משה את פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. במעשה גבורתו, המתואר בסוף הפרשה הקודמת, משיב פינחס את חמת ה' ומכפר על חטא בני ישראל בבנות מדין ובבעל פעור. שכרו – 'ברית שלום', היא ברית הכהונה לו ולזרעו אחריו עד סוף כל הדורות.

בד בבד עם הזכרת הצדיק ושבחו, מזכירה התורה במפורש גם את שמותיהם של החוטאים ואת חטאם. הלא הם זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון, וכזבי בת צור ממשפחת המלוכה במדין.

מדין – אויב קדושתם של ישראל

הקב"ה מודיע למשה כי יש להתייחס אל המדיינים כאל אויב שיש להכותו ללא רחם, עקב להיטותו להחטיא את בני ישראל, להטותם אחר הבעל פעור.

מפקד נוסף של בני ישראל

בעקבות המגיפה שהפילה חללים רבים בבני ישראל (כמתואר בסוף הפרשה הקודמת), מצוה ה' את משה לשוב ולמנות את בני ישראל הבוגרים מגיל עשרים שנה ומעלה, אשר יירשו את ארץ ישראל. משה ואלעזר הכהן מקיימים את הציווי ומונים את העם, והתורה מפרטת באריכות את מספרם של בני ישראל למשפחותיהם.

מניינם של כל הגברים מגיל עשרים שנה ומעלה 601,730 נפש.

כללי חלוקת הארץ לשבטי ישראל

התורה מתארת את כללי חלוקת הארץ לבני ישראל. גודל שטח נחלת כל שבט ושבט יהיה בהתאם למניינו – שבט שאוכלוסייתו מרובה יותר נחלתו תהיה גדולה יותר. ואף שבפועל תתבצע החלוקה על פי הגורל, מכל מקום יד ההשגחה העליונה תכוון את הדברים באופן האמור.

מניין שבט לוי בנפרד

בני שבט לוי (ובתוכם הכהנים) המשרתים בקודש אינם משתתפים בחלוקת הארץ עם אחיהם באשר ה' הוא חלקם וגורלם. להם מיוחדים שטחים (ללא אדמות חקלאיות) למגורים בלבד. התורה מונה בנפרד את הלוויים בפני עצמם – 23,000 זכרים מגיל חודש ומעלה.

כלב ויהושע בנכנסים לארץ

כיון שנגזר על דור יוצאי מצרים כי ימותו במדבר (בעוון נטייתם אחר המרגלים), על כן אינם בנפקדים. מלבד כלב בן יפונה ויהושע בן נון שדברו בשבח הארץ המובטחת ויזכו לבוא בשעריה.

טענת בנות צלפחד

חמש בנות צלפחד משבט מנשה (שאביהן נהרג בשל חטאו במדבר בלא שהותיר אחריו בנים) באות לפני משה ומבקשות לזכותן בנחלת אחי אביהן.

משה מציג את בקשתן לפני הקב"ה, ותשובת ה' היא כי אכן צודקות הן בטענתן. וככלל, במקרה שאין במשפחה

בפני אלעזר הכהן ולעיני כל בני ישראל, למען יקבלו כולם את מרותו עליהם. על יהושע יינתן מהודו של משה, ואלעזר הכהן יהיה לו לעזר בעתות מלחמה (לשאל באורים ובתומים).

קרבן התמיד ומוספי שבת, ראש חודש ומועד
התורה מפרטת את הקרבנות, המנחות והנסכים שיש להביא ולהקריב בבית המקדש. לכל זמן – קרבנותיו המיוחדים לו (התדירים מדי יום, והמוספים לימי שבת, ראש חודש ומועד): קרבן התמיד הקרב פעמיים בכל יום שחרית ומנחה, מוספי השבת, ראש חודש, חג הפסח, חג הביכורים (הוא חג שבועות), ראש השנה, יום הכיפורים, חג הסוכות ושמני עצרת.

בנים זכרים, תעבור הנחלה לבנות; ואם אין גם בנות, אזי תעבור הנחלה לפי סדר העדיפות הבא: אחי הנפטר, אחי אביו, הקרוב ביותר במשפחה.

חטאו של משה ועונשו

ה' מזכיר למשה את חטאו ב'מי מריבה', אשר על כן לא יזכו, הוא ואהרן אחיו, להיכנס אל הארץ המובטחת. ועתה קודם מותו במדבר, אומר ה' למשה לעלות אל הר העברים משם יוכל לצפות אל הארץ.

משה סומך את המנהיג הבא אחריו

בגודל אחריותו כמנהיג ישראל, מבקש משה רבנו מה' כי יבחר וימנה אחר מותו את המנהיג הבא אשר ינהיג את העם ויכניסם לארץ. ה' מצוהו לסמוך את יהושע בן נון

טובה פעולה אחת מאלף אנחות

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

אין די בגישה (הילדותית והמתריסה) המורדת במוסכמות ומרסקת את המסיכות בלבד... נדרשת בגרות נפשית. זו המביאה לנטילת אחריות ומתבטאת במחוייבות אישית בפועל.

אין מספיקה תלונת האדם: מה לא... זקוקים למסר האמיתי: מה כן...!!!

יהודי נדרש להיות "נביא לגויים"

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

ש"מלמדין אותו כל התורה כולה".

"איתך אני"

חוזר היהודי וטוען: "נער אנוכי". אמת שבפנימיות הדברים ניתנה לי "כל התורה כולה", אבל בגלוי "נער אנוכי". אולי יש לי די כוחות לעסוק בעניני הרוח, עניני הנשמה, ולא להתרשם מהפרעות העולם, אבל איך אוכל להיות "נביא לגויים" – לזכך את ה'גוי', את הגוף הגשמי, את הנפש הבהמית ואת העולם שמסביבי.

אומר לו הקב"ה: "אל תירא מפניהם כי איתך אני". לא זו בלבד שיש בך "חלק א-לוה ממעל ממש", ולא זו בלבד שיש לך הכוח של התורה שלימדו אותך ברחם אימך, אלא גם אחר כך, כשהנשמה נמצאת בגוף, בעולם התחתון ובזמן הגלות, נותנים לך מלמעלה כוחות מיוחדים ("איתך אני") כדי שתצליח בשליחותך.

לדאוג לעולם

מוסיף הקב"ה ואומר: "אל תיחת מפניהם, פן אחיתך לפניהם". יהודי עלול לחשוב, שדי לו בהצלת עצמו – "אני את נפשי הצלתי", ואילו את העולם שמסביבו יעזוב לנפשו, בטענה: "נער אנוכי".

אומר הקב"ה, שמצב העולם צריך להיות אכפת ליהודי. ויתרה מזו: אם אכן הוא רוצה להבטיח את עצמו מפני השפעות העולם, עליו להשפיע גם על העולם שמסביבו ולהחדיר בו את הקדושה האלוקית. על ידי עבודה זו זוכים לביאת אליהו הנביא ("פינחס הוא אליהו"), מבשר הגאולה, שיבשר על ביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו בגאולה האמיתית והשלמה.

"בטרם אצרך בבטן ידעתך ובטרם תצא מרחם

הקדשתך נביא בגויים נתתיך" (ירמיה א',ה'. הפטרת

השבת הראשונה של בין המצרים)

בשבתות של ימי בין המצרים קוראים את ההפטרות של 'תלתא דפורענותא'. הראשונה שבהן היא "דברי ירמיהו", שבה מספר הנביא ירמיהו כיצד הורה לו הקב"ה להיות לנביא החורבן.

ירמיהו הוקדש לנביא כשעם ישראל נהה אחר עבודת אלילים, ותפקידו היה לעורר את העם לתשובה. ירמיהו חשש מאוד מתפקיד זה, והקב"ה עודדו: "בטרם אצרך בבטן ידעתך, ובטרם תצא מרחם הקדשתך, נביא לגויים נתתיך". ירמיהו טען לפני הקב"ה: "נער אנוכי", והקב"ה חיזקו: "אל תירא מפניהם כי אתך אני להצילך".

לא לפחד

שליחותו של ירמיהו מקבילה לשליחות המוטלת על כל נשמה יהודית. הירידה של הנשמה ממקורה האלוקי העליון אל העולם הזה התחתון היא ירידה ל'תלתא דפורענותא', לעבודה קשה בתוך מציאות של גלות. והנשמה מתחילה לפחד ולחשוש, איך תוכל למלא את תפקידה כשהעולם כולו עומד נגדה.

אומר הקב"ה ליהודי מיד עם ירידת נשמתו למטה: "בטרם אצרך בבטן ידעתך" – יש לך נשמה קדושה, 'חלק א-לוה ממעל ממש' שמצד שורשה האלוקי היא עומדת מעל כל עניני העולם והגלות. ויתרה מזו: "בטרם תצא מרחם הקדשתך" – עוד כשהיית ברחם אימך הוכנת למשימה זו ("הקדשתך"), על ידי

(על פי 'לקוטי שיחות' כרך יח,

מתוך הספר "שולחן שבת")

כוחה של תפילה אחת

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

פעמיים בכל יום, בבוקר ובין הערביים, היו מקריבים את הקרבן, בין ביום חול, בין בשבת ובין ובחגים ובמועדים.

יש רועה

קרבן התמיד מבטא את הקשר הנצחי שבין הקב"ה לעם ישראל, קשר שאין בו שינויים. בכך שולל הקרבן את המחשבה, שמא "תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה". בהקרבת התמיד פעמיים בכל יום הוחדרה ההכרה, שיש רועה ומנהיג לעולם ושהקב"ה הוא "אשר יצא לפנים ואשר יבוא לפניהם".

קרבן זה נועד לשלול מצב שבני ישראל "ימרדו ב'". כאשר בני ישראל רואים את הקרבת התמיד, הם זוכרים שכל עניני העולם מתנהלים בהשגחה פרטית של הקב"ה, וממילא הם משעבדים אליו את לבם וממלאים את רצונו.

נחת רוח למעלה

בימינו איננו יכולים להקריב קרבנות, אך "תפילות במקום תמידין תיקנום". יכול יהודי לחשוב, מהי החשיבות של תפילותיי, ולמה עליי להתפלל מדי יום ביומו? מה כבר יקרה אם תחסר תפילה אחת בסתם יום של חול.

על כך באה ההוראה: "צווה את בניי עליי". הקב"ה ביקש וציווה שבני ישראל יקפידו להקריב את התמיד במועדו, והוסיף, שהדבר חשוב אף יותר ממינוי רועה על העדה. כאשר יהודי פשוט מתפלל תפילה שגרתית של יום חול, הדבר נחשב במקום קרבן התמיד, וזה גורם נחת רוח נפלאה למעלה – "נחת רוח לפניי, שאמרתי ונעשה רצוני".

"יפקוד ה' אלוקי הרוחות ... איש על העדה" (במדבר כז, טז)

בפרשתנו אומר הקב"ה למשה רבנו: "עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל". כאן מבין משה שגזרתו של הקב"ה, שלא ייכנס לארץ ישראל, בתוקפה עומדת, ושהוא אכן עתיד למות. משה פונה אל הקב"ה ומבקש: "יפקוד ה' אלוקי הרוחות איש על העדה".

בהמשך לזה מופיעה פרשת קרבן התמיד. למה נסמכו שתי הפרשיות? מביא רש"י את דברי הספרי: "אמר הקב"ה: עד שאתה מצווני על בניי (למנות להם רועה), צווה את בניי עליי. משל לבת מלך שהיתה נפטרת מן העולם, והיתה מפקדת לבעלה על בניה. אמר לה, עד שאת מפקדת אותי על בניי, פקדי את בניי עליי, שלא ימרדו ב'".

אין שינויים

מדברי המדרש נראה, שפרשת התמיד יש בה משום תשובה על בקשת משה למנות רועה על העדה. עניינו של משה רבנו היה להחדיר בעם ישראל את האמונה בקב"ה. עכשיו, לקראת מותו, יש חשש שאמונה זו תיחלש. לכן אומר לו הקב"ה: "צווה את בניי עליי", והוא נותן לעם ישראל את הציווי על קרבן התמיד.

קרבן התמיד שונה משאר הקרבנות. הקרבנות האחרים משתנים לפי הזמן והנסיבות. בחג מקריבים קרבנות חג, אבל ביום רגיל אין מקריבים אותם. כמו כן הקרבנות שבני ישראל מביאים, משתנים לפי הצרכים והנסיבות – שלמים, חטאת, אדם, תודה וכדומה. יש רק קרבן אחד שאין בו שינויים – קרבן התמיד.

(מתוך גליון שיחת השבוע, מעובד על פי

לקוטי שיחות כרך יג; כרך יב)

חסידות על הפרשה פינחס

והן בתקופות של 'בין הערביים', תקופות קשות - יש להתמיד בעבודת הקרבנות, קירוב לה' ודבקות בו יתברך.

(ה'תוועדויות' תשד"מ כרך ד', עמ' 2182)

אהבה מסיני עולת תמיד העשויה בהר סיני (כח,ו)

"עולת תמיד" - התשוקה התמידית של הנשמה לצאת מן הגוף ולחזור לשורשה ומקורה האלוקי (בלשון החסידות: "אהבה מסותרת").

"העשויה בהר סיני" - אהבה זו נקבעה בכל נשמה יהודית על ידי ההתגלות הנעלית של מעמד הר סיני. (אור-התורה' במדבר עמ' א'קנו)

ה'נהנתנות' זקוקה לכפרה תמידית ויכפר על בני-ישראל (כה,יג) שעד עתה לא זו, אלא עומד ומכפר עד שיחיו המתים ('ספרי')

מה נשתנה חטא פעור משאר חטאי בני ישראל, שהוא זקוק לכפרה תמידית?
אלא המשמעות הפנימית של חטא פעור היא החשבת תענוגי העולם ועשייתם עיקר, ומידה זו מצויה בקרבנו תמיד.

(ליקוטי-שיחות, כרך ד', עמ' 1327)

להתמיד בעבודת ה' בכל המצבים את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים (כח,ד)

הן בתקופות של 'בוקר' בחיים, תקופות מאושרות,

מיליוני צפיות – באתר, ביוטיוב
ובפייסבוק - בקרו אותנו:

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

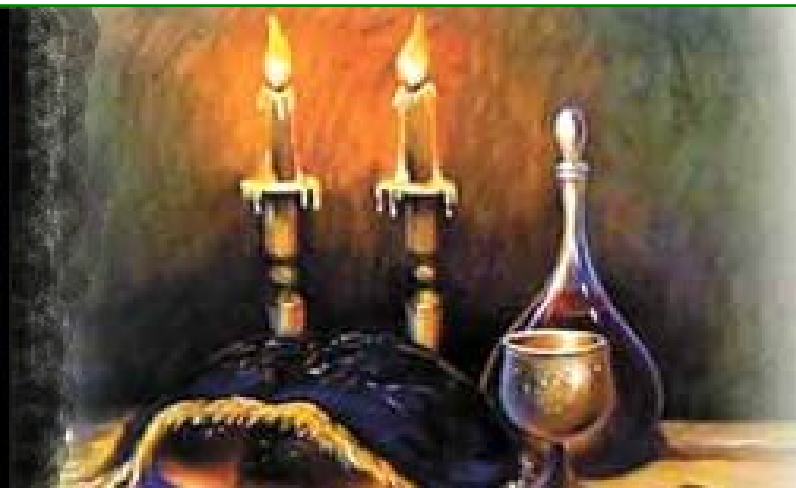
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:25	19:09	י-ם
20:28	19:24	ת"א
20:29	19:17	חיפה
20:26	19:25	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון